

Veto

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVENSE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 18, 1991-1992, NUMMER 22, MAANDAG 9 MAART 1992

Nieuwe studentenresidentie
Groenveld

Getto voor mecenassen

Zoals u vorige week in Veto kon lezen, wordt momenteel volop gewerkt aan het bouwen van 320 studentenkamers nabij Terbank. Residentie Groenveld, genoemd naar de aanpalende Groenveldlaan, moet klaar zijn tegen het begin van volgend academischjaar. De studentenbeweging vraagt al enkele jaren met aandrang om uitbreiding van de kamermarkt. De reacties op dit nieuwe project zijn echter niet onverdeeld positief.

Residentie Groenveld werd ontworpen door de Geelse architect Jan Gilles. Ze wordt ingeplant langs de invalsweg naar de E 40, op ongeveer 30 meter van deze drukke autoweg. Gilles tekende de gebouwen zo uit dat alle kamers weggijken van de snelweg, zodat geluidshinder beperkt wordt. Groenveld bestaat uit vier rechthoekige blokken, samen goed voor een oppervlakte van 1.600 m². Een blok bestaat uit twee delen van vijf verdiepingen met telkens acht studentenkamers.

Per leefeenheid van acht zijn er twee toiletten en douches gepland, en een keuken annex eetkamer. De kamers, met een oppervlakte van twaalf vierkante meter (het wettelijk minimum), bestaan uit een inkomhalletje met la-

vabo en een leef- en slaapkamer. Op de hoeken van de bovenste verdieping van elk blok werden er duplexen voorzien - acht in totaal. Per blok is er een fietsenkelder en worden een dertiental parkeerplaatsen voorzien.

In deze sober-funkionele structuur merken we voorlopig één grote lakune: architect Jan Gilles liet na om in zijn plannen rekreatiemogelijkheden te voorzien. Zoals we vorige week al berichtten, vrest men dan ook in Terbank dat de sportvelden en de bar van de residentie met een hoop ekstra gebruikers zullen gekonfronteerd worden. Algemeen Beheerder Karel Tavernier, gestelijke vader van dit project, verzekerde dat hij van dit probleem kennis heeft genomen en dat er momenteel ook effectief gezocht wordt hoe het vooralsnog nog kan opgelost worden.

Geldgebrek

Uiterlijk verschilt residentie Groenveld dus niet van bestaande universitaire residenties. De achterliggende financiële en beheersstructuren zijn echter van een totaal andere aard dan die van de huisvesting in handen van Studenten-voorzieningen. Rektor Dillemans verbond er zich begin dit academischjaar toe om dit jaar 500 nieuwe studentenkamers te verwezenlijken. Op de begroting van de KU Leuven voor 1992 werd hiervoor

vervolg op p.3 ▶

DE ANDERE UNIEF

Bij zijn eerste bezoek als president van de beroemde 'Columbia University' op 7 juni 1948 werd generaal Eisenhower voorgesteld aan de professoren. Eisenhower, die nog niet vertrouwd was met het academisch protocol, verklaarde dat hij verheugd was kennis te mogen maken met de werknemers van de universiteit. Er volgde een ijzige stilte, tot een van de hoogleraren opstond en verongelikt verklaarde: "With all due respect, sir, we are not employees of Columbia University. We are Columbia University."

Het vervolg van deze geschiedenis is minder bekend, maar het antwoord van de hoogleraar moet Eisenhower zeker aan het denken hebben gezet. Bepalen professoren

het aanzien van een universiteit? In het kollektief geheugen van studenten en alumni nemen professoren zonder twijfel de grootste plaats in. Maar het reilen en zeilen aan een universiteit omvat meer dan kolleges, onderzoek en ontwikkeling. De werknemers van de universiteit. Het woord alleen al. Het doet denken aan voetvolk. Wie haalt het in zijn hoofd om profen werknemers te noemen?

Deze en volgende weken stijgt Veto in elk geval af, en begeeft zich tussen het 'voetvolk'. We gaan praten met mensen die de universiteit vanuit een totaal andere hoek benaderen. De andere kant van de unief: op de achterpagina.

EKONOMIE - In vorig nummer berichtten we over de geluidshinder veroorzaakt door de bouwwerf van de nieuwe fakulteit Economie aan de Naamssestraat. Deze week schotelen we u de volledige plannen voor: pagina 5 gunt u een blik in de toekomst (vanaf 1994).
(foto Karel De Weerd)

Een proeve van evaluatie

Tien jaar Daniël Coens

Toen Daniël Coens vervangen werd door zijn socialistische 'kollega' Luc van den Bossche, werd hier en daar gewaagd van 'het einde van een tijdperk'. Zijn onverwacht overlijden, geen volle maand na dat ministerieel afscheid, maakte dat einde niet alleen onherroepelijk definitief, maar verhinderde iedere ernstige evaluatie van 'tien jaar Daniël Coens op onderwijs'. De meeste media beperkten zich tot vrij eerbiedige stukken, eigen aan een 'in memoriam'. Alleen Marc Reynebeau liet in 'Knack' een dissident geluid noteren, en stelde dat Coens vooral een uitvoerend minister was, eerder dan een origineel bewindsman.

derwijsdeskundige. Op het einde van de jaren zeventig wilde hij zelfs even gouverneur van West-Vlaanderen worden. Later werd hij minister van ontwikkelingsamenwerking, iets waarvoor hij zich wél interesseerde. In '81 tipte iedereen op Frank Swaelen als minister van onderwijs, niet op Daniël Coens. Swaelen werd echter CVP-voorzitter, zodat Daniël Coens werd 'aangeduid', een beetje bij gebrek aan beter. Niemand vermoedde dat 'onderwijs' en 'Coens' synoniemen zouden worden voor de volgende tien jaar.

In zijn autobiografie vermeldt Coens zijn twee voornaamste-principes: "Ik blijf in eerste instantie socioloog: ik tracht vanuit het wetenschappelijk aanpakken van de problemen, maatschappelijk iets te doen dat de moeite waard is" en "voor ons komt het er dus op aan onze kristelijke en sociale bewegingheid te combineren met een zakelijke en nuchtere aanpak, droom en werkelijkheid op elkaar te betrekken" (p.59). Zeker bij die eerste vooropstelling kan men zich afvragen of Coens die ambitie ooit heeft kunnen benaderen. In de praktijk is het voor ieder minister immers onmogelijk om wetenschappelijke adviezen strikt te volgen. In een land waar het compromis een essentieel bestanddeel is van de politieke cultuur, wordt ieder beleid getekend door een fors pragmatisme. Ook Coens maakte hierop nooit een uitzondering.

Integendeel zelfs: regelmatig werden wetenschappelijke adviezen straal genegeerd. We geven slechts één, maar wel bijzonder karakteristiek voorbeeld. In 1986 organiseerde de dienst Studenten-voorzieningen van de KU Leuven een kollokwium over 'Het sociaal-financieel statuut van de student'. Talrijke universitaire denkgroepen hadden zich hierover maandenlang gebogen en professoren als Ivan De Lanoo, Jan Bundervoet, Jef Van Langendonck en Frans Lammerlijn - toch allemaal specialisten terzake - trokken in hun referaten de krijtlijnen voor een sociaal beleid.

vervolg op p.4 ▶

LISST - Vorige week had het Leuven Internationaal Studentensportnooi plaats in en rond het Sportkot. Ook in de kroegen natuurlijk, en in de Thierbrau. Hoe heel Europa, inclusief het GOS, zich onder de toeg sportie, leest u op pagina 2.
(foto Karel De Weerd)

Toen de koning in 1981 Daniël Coens tot minister van onderwijs benoemde, werd van hem verwacht dat hij een en ander grondig ging veranderen. Sinds de unitaire CVP-regering uit '58 was er geen kristen-democratisch minister van onderwijs geweest. Intussen hadden de liberalen en socialistische departement beheer, vooral als tegengewicht voor de invloed van de 'Guimardstraat', de inrichtende macht van het katholieke onderwijsnet. Met name de socialisten hebben hun best gedaan om van het rijksonderwijs een hoeksteen van de sociaal-democratische samenleving te maken.

Daniël Coens werd minister van onderwijs in een regering met als prioriteit de sanering van de staatsfinancien. Er moest dus bezuinigd worden en men wist vooraf dat het invloedrijke ACW

die inleveringen moeilijk zou goedkeuren - lees er de Ridder's Poupehangeschiedenis maar op na. Een van de belofes om het herstelbeleid door het ACW goedgekeurd te krijgen, was de garantie dat niet zou worden geraakt aan 'hun' onderwijs, dus aan het katholieke net. De CVP legde de besparingen dan ook grotendeels bij het rijksonderwijs. "De lat gelijk leggen", heeft Daniël Coens die operatie later genoemd. Zorg voor het lager en het middelbaar onderwijs was dan ook de prioriteit bij uitstap van Daniël Coens. De universitaire component was al bij al een nevenspekt.

Dat Coens die besparingsoperatie toevertrouwd kreeg, toont ook dat van hem geen sprankelende pedagogische vernieuwing verwacht werd. Hij had zich immers nooit geprofileerd als on-

Plan Dillemans eindelijk van start?

Romaanse licht licenties door

Op de jongste POK-vergaderingen van Romaanse Filologie lagen er een studentennota en een commissieverslag over de rationalisatie ter tafel. Deze documenten waren het gevolg van een enquête die door DUO opgesteld was en waarover reeds in Veto 14 bericht werd. Het blijkt dat vooral de studenten een bredere discussie zijn aangegaan dan wat in de DUO-vragenlijst was voorzien. Hopelijk stemmen de discussies die binnen Romaanse gevoerd worden ook andere faculteiten tot nadenken.

De studenten hadden vooral bedenkingen bij het licentieprogramma, dat volgens hen niet wetenschappelijk onderbouwd is. In de gevoerde discussies werd de lijn doorgetrokken tot de kandidaturen en blijken ook daar veranderingen meer dan nodig. Het lijkt erop dat na de formele aspecten van het rationalisatieplan, eindelijk serieus werk wordt gemaakt van de concrete invulling ervan. Wat betreft de omkadering van het plan Dillemans, was Romaanse er immers als een van de enige faculteiten in geslaagd de beoogde doelstellingen min of meer te realiseren. In de kandidaturen is het vakkenaantal gereduceerd tot respectievelijk 10 en 12 vakken.

Forum

Toch zijn er nog een aantal formele wantoestanden die dringend moeten bijgesteld worden. Zo zijn er nog steeds een aantal vakken waarvoor twee tot zelfs drie examens worden afgenomen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het commissieverslag over de rationalisatie stelt dat "voor de programmaonderdelen waarvoor meer dan één examen dient afgelegd, is afgesproken dat de schriftelijke en mondelinge delen (taalvakken) in de tijd zo gauw mogelijk op mekaar aansluiten." Het plan Dillemans stelde immers duidelijk het principe 'één vak, één examen, één examinator'. Ook op dit vlak dienen nog een aantal aspecten rechtgezet te worden. Hier is echter (eindelijk) wel de bereidheid om

"voor het vak waarvoor meerdere lesgevers optreden, wordt gevraagd dat de examinatoren alternerend ondervragen (per jaar)." Momenteel is het nog vaak zo dat er twee professoren tegelijkertijd het examen afnemen of dat een gedeelte van de studenten door de ene docent en een andere groep door een tweede lesgever ondervraagd wordt. Dit wordt meestal als onrechtvaardig ervaren. Iedere prof stelt namelijk verschillende eisen aan zijn publiek.

Bibliografie

Op inhoudelijk vlak zijn er meer problemen. Sommige professoren schijnen niet te beseffen dat rationaliseren niet gelijk staat met vakinhouden samenvoegen, hoofdstukken schrappen of verplichte lectuur opleggen. Vaak is het trouwens zo dat bijkomende lectuur en taken niet duidelijk aansluiten bij de cursussen. In plaats van hoofdstukken te schrappen, leeft het verlangen "dat het geheel in zijn grote lijnen blijft bestaan, maar herdacht zou worden en ontlast van details en uitweidingen." Ondanks het feit dat dit wel door velen onderkend wordt, weten een aantal professoren niet dat een Permanente Onderwijscommissie het forum bij uitstek is om over inhoudelijke problemen van gedachten te wisselen.

De voornaamste kritiek van de studentendelegatie behelst de wetenschappelijkheid van het aangeboden programma. Dit uit zich onder andere in het aantal geprogrammeerde vakken, "dat de laatste jaren gevoelig achteruit gegaan is" aldus de studentennota. De daling van het aantal vakken is niet alleen te wijten aan het rationalisatieplan, maar het blijkt eveneens dat zieke professoren niet vervangen werden, dat een aantal vakken tweejaarlijks zijn geworden en dat bepaalde cursussen niet meer opgenomen zijn in het eigen programma, maar wel 'buiten de faculteit' moeten gevolgd worden. 'Informatika met oefeningen' is hier een voorbeeld van. Het blijkt tevens dat de "aflijning van het studie-objekt niet wetenschappelijk getoeterd is" en "het objekt niet gewoont is in het geheel van de (deel)wetenschap".

Een tweede punt van kritiek betreft "het als te klein ervaren kwaliteitsverschil tussen de kandidaturen en de

licenties, zowel op methodologisch als op inhoudelijk vlak." Dit betekent concreet dat er, volgens de studenten, te weinig aandacht wordt besteed aan het theoretische kader dat vaak ontbreekt of althans niet wordt geëxpliciteerd. De situering van een cursus binnen de evolutie van de verschillende wetenschapstheorieën blijkt evenmin aanwezig te zijn. De studenten vragen dan ook een "hiërarchisch opgebouwde bibliografie" voor elk vak, zodat ze ook op zelfstandige basis de leerstof kunnen uitdiepen. Een van de belangrijke aspecten van het plan Dillemans was immers te komen tot meer zelfstudie. De vraag naar wetenschappelijk materiaal moet dan ook deels in die optiek begrepen worden.

Ten derde stellen de studenten zich vragen omtrent de relatie met de heden-

daagse maatschappij. Binnen Romaanse betekent dit bijvoorbeeld dat er nauwelijks rekening gehouden wordt "met de verschuiving in de beroepsmogelijkheden van onderwijs en openbare sector naar prive-sector." Het is jammer dat deze eis niet weerhouden is in het commissieverslag dat via de fakulteitsraad naar de academische Raad zal gestuurd worden. Vele opleidingen, ook buiten Romaanse, houden immers weinig rekening met evoluerende tendensen, zowel binnen de wetenschap als binnen de maatschappij in het algemeen. Vaak wordt niet aangegeven in welk kader de aangeboden materie zich situeert en worden er te weinig concrete elementen naar voren gebracht die wijzen op het up-to-date zijn van de stof. Recente ontwikkelingen worden dus niet of amper aangeraakt. Het is onbegrijpelijk dat historische gebeurtenissen op cultureel nivo, op economisch vlak of van sociale aard nauwelijks hun weerslag vinden in cursusmateriaal. Indien actuele items dan toch aan bod komen, staan ze vaak te los van de rest van de cursus. Een oplossing waar algemeen aan gedacht wordt, is het inschakelen

van gastprofessoren, die aan de hand van lezingen een inzicht kunnen bijbrengen over de wetenschap waar ze zich mee bezig houden. Het is dan echter wel noodzakelijk dat de titularissen de nodige omkadering aanbieden.

Het is evident dat deze problematiek Romaanse overstijgt. De studentennota stelt niet alleen dat "het gevoel van malaise in de licentiejaar een vrij verspreid fenomeen lijkt te zijn binnen de faculteit", de vermelde kritieken leven ongetwijfeld ook in andere faculteiten. De aan de gang zijnde discussies binnen Romaanse kunnen hopelijk "het remmende probleem van de uitblijvend mentaliteitswijziging" (Veto 14) een positieve wending geven. Het is namelijk pas dan dat de rationalisatie zijn initiële doeleinden kan bereiken. Hopelijk begrijpen de verschillende studentendelegaties op POK's en fakulteitsraden dat een degelijke doorstroming noodzakelijk blijft en beseffen de professoren dat er eindelijk concrete stappen moeten genomen worden om het universitaire onderwijs te herwaarderen.

Patrick Staudt

Groenveld: geen gras meer, maar des te meer addertjes.

(foto Karel De Weerd)

Groenveldresidentie

← vervolg van p.1

echter zo goed als geen ekstra geld vrijgemaakt. Enkel voor het verbouwen van het Sito op de Ruelensvest werd 30 miljoen voorzien. Meer bleek voor de Raad van Beheer niet haalbaar, terwijl men tegelijk met een vijfjarenplan kwam aandragen waarin 500 miljoen voor een nieuwe faculteit Economie en 700 miljoen voor de uitbreiding van Gasthuisberg was voorzien.

De universiteit wou enkel een behoorlijk huisvestingsproject financieren door beroep te doen op externe middelen. Men kan gerust stellen dat de associatie van sponsoring en sociale voorzieningen nog niet ingeburgerd is bij een breed publiek en niet echt bevorderlijk is voor het imago van een universiteit. De KUL deed dan ook liever een beroep op mecenaten - de schenking van gelden aan de universiteit door sympathisanten.

Om haar mecenatenwerking te institutionaliseren richtte de KU Leuven in februari 1990 een permanent orgaan op: de vzw 'Aktief, Mecenata Pro KU Leuven' die zich tot doel stelt "de ontwikkeling en de uitstraling van de KU Leuven te bevorderen". Leden van de vzw zijn niet zomaar alumni, maar vaak zakenlui uit de top van de Belgische bedrijfswereld. Naar verluidt bood Aktief zelf aan om voor de studentenhuizing in de bres te springen, in concreto voor het Groenveldproject.

De vzw kreeg voor de duur van 25 jaar erfpacht met recht van opstal van de grond achter Terbank, in het bezit van de KU Leuven. Dit wil zeggen dat na 25 jaar de gronden met alles wat erop staat terug aan de eigenaar toekomen. Voorlopig is het gebouw echter in handen van de vzw en niet van Studentenvoorzieningen, zoals de meeste residenties uit de sociale sector. In Groenveld en het

toewijzingsbeleid voor zijn kamers hebben de studenten en de huisvestings-specialisten van de unief voorlopig niks in de pap te brokken. Studentenvoorzieningen krijgt wel na 25 jaar het gebouw in handen, op het moment dat de grootste kosten voor groot onderhoud beginnen.

Om aan geld te geraken zette Aktief een heuse obligatielening op poten. De kostprijs van het project, alles samen zo'n 200 miljoen, werd gedeeld door het aantal beschikbare kamers en zo kwam men bij een prijs van ongeveer 600.000 frank per obligatie. Om genoeg investeerders aan te trekken moet er natuurlijk een aantrekkelijke financiële return voorzien worden. Obligatiehouders wordt op een termijn van 25 jaar een nettorendement van 6,81% beloofd.

Om dat te kunnen realiseren en om de obligatiehouders een jaarlijkse interest te kunnen uitbetalen moet het project jaarlijks winst opleveren, via de enige bron van inkomsten: de huur die de residenten betalen. De winst die overblijft na aftrek van de uitbatingsprijs voor een kamer zou moeten volstaan om aan de 'mecenassen' terugbetaling te verzekeren. De vzw verbindt er zich toe de obligaties na 25 jaar terug te kopen. De huurders van Groenveld zullen dus zelf opdraaien voor de eisen die het werken met obligaties onvermijdelijk stelt, in tegenstelling tot residenten in de sociale sector, die gesubsidieerd worden. Bovendien zullen ze het moeten stellen met een minimum aan uitbatingskosten. Voorlopig zou er bijvoorbeeld geen huispersoneel voorzien zijn zoals in de sociale sector wel het geval is.

Omdat de financiële return nog niet aantrekkelijk genoeg zou zijn, werd aan de obligaties nog een ander voordeel verbonden: de obligatiehouder krijgt

toewijzingsrecht op één kamer per obligatie, die kan toegekend worden aan het even welke KUL-student. Als we er rekening mee houden dat de kamers geëksploteerd zullen worden zonder winsttoeslag - wat betekent dat hun prijs vasthangt aan de som van uitbatingsprijs en de winst die moet gemaakt worden om de mecenassen terug te betalen - krijgt dit toewijzingsrecht wel een erg aantrekkelijk tintje. Voor gloednieuwe en degelijke studentenkamers stelt men voor volgend jaar een huurprijs van minder dan zesduizend frank voorop. Op een overbevolkte, dure en kwalitatief vaak ondermaatse kamermarkt als die in Leuven, wordt Groenveld zeker een aantrekkelijke huisvesting.

Hierin schuilt echter een enorm gevaar. Wie zich een obligatie van 600.000 frank kan permitteren, is uiteraard niet minvermogend. Als hij dan nog een toewijzingsrecht krijgt, is de kans niet gering dat Groenveld uitgroeit tot een elitaire residentie, naast Terbank dan nog, waar huurders wel geselecteerd worden op basis van hun minvermogenheid. Theoretisch is het trouwens niet onmogelijk dat er ook speculanten worden aangetrokken door de voorwaarden die aan de obligaties verbonden zijn, speculanten die ook uit hun toewijzingsrecht proberen winst te slaan. Men kan dan ook alleen maar hopen dat zoveel mogelijk donateurs hun toewijzingsrecht aan Studentenvoorzieningen schenken. Het ziet er voorlopig niet echt naar uit van de 20 toewijzingsrechten die al bestaan, werden er 8 geschonken aan Studentenvoorzieningen. Het soms gehanteerde argument dat studenten uit een meer beoogd milieu bestraf worden omdat voor hen te weinig residentiële huisvesting openstaat, klinkt overigens vrij vaak als men de boom van duurdere (al dan niet student-) prive-residenties ziet die we de laatste jaren in Leuven opmerken.

Pieter De Gryse
Koen Kempnaers

Een week vol humor, spanning en erotiek?

Dat kan, met het meest doortastende weekblad van Vlaanderen! Elke week een flinke portie boeiende verhalen, othullende gesprekken, baanbrekende humor en opwindende foto's.

• Verslind ons nieuwsgierige weekoverzicht. Kijk mee door de komische bril van onze

columnisten. Volg onze hardnekkige verslaggevers achter de schermen van film, sport, misdaad, showbusiness en politiek.

• Professioneler dan ooit, completer dan een 60-delig servies, frisser dan een pilse, leuker dan de rest. U hoeft niet meer tussen de regels te lezen; bij ons staat het er allemaal in!

PANORAMA
DE POST

LEES EN BELEEF
WAT WIJ BELEVEN

DE WEEK BEGINT VOORTAAN
OP DONDERDAG.
NU IN UW KRANTENWINKEL.

Nieuwe fakulteit Economie

Een half miljard prestigie

Dekaan Jacques Vander Eecken van de fakulteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen (ETEWE) zou ooit gezegd hebben dat hij het gevoel had aan de leukste fakulteit van Vlaanderen te werken. Dat zal vanaf 1994-95 niet meer het geval zijn: Economie mag dan verhuizen naar een volledig nieuw kompleks op de Naamsestraat. Veto ontvouwt de plannen van het 'Hoge-Heuvelproject', praatte hierover met architect Paul Van Aerschoot en ging op zoek naar de ontstaansgeschiedenis van een kompleks van 500 miljoen.

Men kan het verhaal van de nieuwe fakulteit Economie laten beginnen in de eerste maanden van het academiejaar 1987-88. Midden november 1987 liggen op de Raad van Beheer (RvB) van de KU Leuven, het hoogste bestuursorgaan van de universiteit, twee nota's ter tafel, die pleiten voor een oplossing voor de ruimteproblemen van de fakulteit ETEWE. Na discussie beslist de Raad dat hieraan inderdaad "bij hoogerdringheid een oplossing moet gegeven worden". Ze wijst er ook onmiddellijk op "dat de uiteindelijke oplossing moet voorzien in een aanvaardbare huisvesting van het CLT-ILT" (Verlag RvB 24/11/1987).

Het behoud van het Centrum voor Levende Talen wordt daarmee een beslissend element in het dossier. Uit een onderzoek naar de mogelijkheid om de uitbreiding te realiseren op de huidige inplantingsplaats in de Dekenstraat, blijkt dat dit niet mogelijk is zonder aan het CLT te raken. Daarom wordt al snel uitgekeken naar een andere inplantingsplaats. Op de RvB van 26 januari 1988 wordt besloten om hiervoor het Kollege van de Hoge Heuvel op de Naamsestraat en het aanpalende Huis van 't Sestich aan te kopen.

Beschermd

De historische betekenis van het kompleks heeft zeker meegespeeld in de motivatie van de KUL om precies deze eigendom te willen aankopen. De universiteit is momenteel al in het bezit van een indrukwekkend aantal historische gebouwen op de Naamsestraat. Het huis van 't Sestich is een mooie aanvulling van deze kollektie: het gebouw, inclusief het ateneum, werd al in 1938 (K.B. 25/3/1938) uitgeroepen tot beschermd monument, als een van de allereerste gebouwen in Leuven, nog vóór de Hallen of het Vandalekollege. Tot voor de verbeurdverklaring van de Franse Revolutie werd de Hoge Heuvel beschouwd als een deel van de universiteit: de kollegezalen kregen nu omzeggens terug naar hun oorspronkelijke eigenaar. Daarnaast speelt uiteraard ook de centrale ligging mee: in de buurt van de leslokalen van Economie (Aula Pieter De Somer, Kampus Sociale Wetenschappen, Arenberginstituut).

Na wat moeilijkheden en het inroep

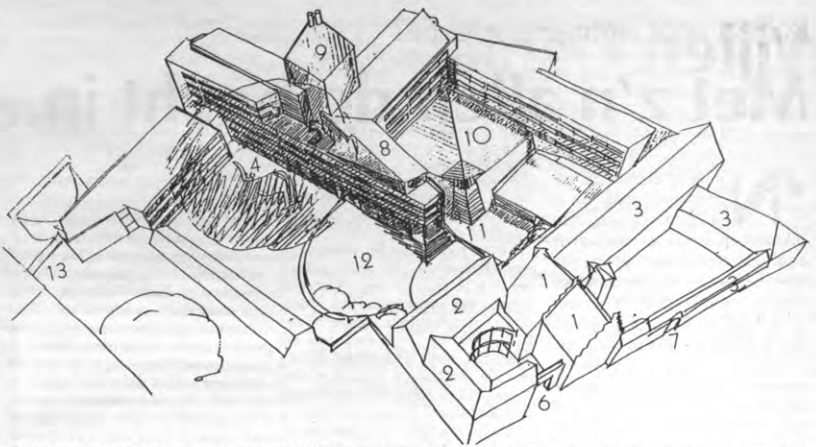
pen van hulp van hogerhand, slaagde de KU Leuven er begin 1990 effectief in om het Kollege te verwerven (zie kader), voor zo'n 27 miljoen frank (ongeveer 7.200 fr per m²). Op dat moment was de *feasibility*-studie, die de diverse mogelijkheden en geschiktheiden van het terrein onderzoekt, al een hele poos bezig. Daaruit bleek dat er een aantal factoren waren die de architecturale vrijheid beperkten.

Aars

Ten eerste heeft het beschermd statuut van de 'voorbouw' (1,2 en 3) uiteraard voor gevolg dat dit gedeelte niet kan afgebroken worden, enkel gerestaureerd. Naast deze gebouwen staat er op het terrein nog een beschermd element: een monumentale beuk (4). Op deze plaats moest het nieuwe gebouw noodgedwongen in dezelfde richting worden opgetrokken als het oude ateneum (dwars op de Naamsestraat). Door de grillige omtrek van het terrein tusslotte, kon men ook moeilijk netjes in een vierkant bouwen en de beuk in het midden houden. Aan het achterliggende stadspark kon immers niet geraakt worden: Leuven vindt dat zijn park al te klein is om er eventueel nog stukken van te verkopen. Wel werd aan de unief een ruil toegestaan van twee kleine stukjes, op voorwaarde dat de stad dan ook de verzekering kreeg dat de beuk vanuit het stadspark zeker zou te zien zijn.

De beuk zorgde trouwens nog voor een aantal bijkomende problemen. Toen men begin deze eeuw de vleugel van het ateneum bouwde die vlak langs de boom kwam te staan, werden langs die kant alle takken afgezaagd. De beuk groeide echter verder en kreeg op een grotere hoogte takken die boven het dak van het ateneum kwamen te hangen. Daardoor kan men nu het nieuwe gebouw naast de beuk maar een aantal verdiepingen hoog maken omdat vanaf een bepaalde hoogte takken in de weg hangen. Op het voorlopige ontwerp is dit duidelijk te zien (5). Aan de andere kant voelden de architecten zich door de grillige vorm van de ene kant aan de beuk esthetisch verplicht om hem naast een gebouw te plaatsen.

Temidden van deze waslijst van vrijheidsberovende factoren werd het ont-

De plannen voor het nieuwe kompleks. De cijfertjes verwijzen naar de tekst. Onderaan de Naamsestraat, bovenaan het stadspark.

werpen van een volledige fakulteit voor de architecten een huzarenstuk. De architecten die door de KUL werden uitgekozen zijn dan ook mensen van het eigen departement Architectuur: Mauro Ponopinci en Paul Van Aerschoot. Deze laatste is niet aan zijn proefstuk: hij ontwierp de bibliotheek van theologie (De Beroetsstraat) en de Aula Pieter De Somer.

De funkties waarin de nieuwe gebouwen moeten voorzien waren op voorhand aan de architecten meegedeeld. In de voorbouw, met zijn vertrekken waarvan de oppervlakte vastlag, vestigden Van Aerschoot en Ponopinci het dekanaat (2), een ontvangthal (1) en seminarie-lokalen, het monitoraat en burelen voor de alumni- en de postgraduaatswerken (3). De hoofdingang (6) situeert zich links van het huis van 't Sestich, dat zelf enkel van een zij-ingang voorzien wordt. Rechts van het huis komt nog een tweede ingang (7), met toegang tot de grille binnenplaats.

Het nieuwe gedeelte achter de voorbouw huisvest voornamelijk burelen: zo'n 180 zijn er gepland, van verschillende formaten. Volgens architect Van Aerschoot krijgen hogleraren eigen burelen, terwijl wetenschappelijk personeel en doktorandi met twee of drie een bureau moeten delen. Centraal is een koffie- en pauzeruimte voorzien (8) met flink wat glaswerk. In de middelste toren (9) wordt de verwarming geïnstalleerd. In de kelder is daar immers weinig plaats voor: onder het gebouw komt een parkeergarage met twee verdiepingen, die plaats biedt aan 90 voertuigen. De inrit is gelegen in de Vlamingenstraat tegenover Sedes, op het terrein waar momenteel studio's voor studenten in aanbouw zijn.

Naast de bureelfunktie moet de achterbouw ook plaats bieden aan een volwaardige bibliotheek (10). De hoek van de bibliotheek die uitrijkt op de binnentuin wordt grotendeels uit glas opgetrokken (11); hier komen leesruimtes met vides tussen de verdiepingen - door de onvolledige plafonds kan men van de ene verdieping in de andere kijken, een techniek die door Van Aerschoot ook in de bib van theologie werd toegepast. Het binnenplein zelf, met flink wat groen, wordt een semi-publieke ruimte, zoals bijvoorbeeld de binnentuin van het Pauskollege. Het was immers de uitdrukkelijke vraag van stad en provincie om een doorgang te voorzien vanuit het stadspark (13); men wil in Leuven een aantal wandelassen trekken, die lopen door de binnentuinen van historische gebouwen.

Terugfluiten

Voor de bouw van de nieuwe fakulteit ETEWE werd in het universitaire 'Vijfjarenplan omtrentende investeringen' van de RvB (september 1991) 511 miljoen voorzien. Dat is meer dan een vijfde van de investeringen die volgens dat plan in de periode 1992-96 zouden gedaan worden - inclusief die in de sociale sektor. Nochtans werden volgens Van Aerschoot de kosten van het hele project sterk in toom gehouden. De architecten werd een paar keer verzocht nieuwe plannen te maken omdat de vorige te duur waren. Zo moest de geplande ruwbouw 20 miljoen goedkoper, waardoor het hele funderingssysteem werd omgegooid. Het aantal verdiepingen

moest ook naar beneden, door de burelen kleiner te maken. De cilindervormige glazen toren die voorzien was aan de bibliotheek (op de plaats waar nu 11 is) werd vervangen door de huidige konstruktie. De gevels worden opgetrokken in baksteen omdat natuursteen te duur is.

Van Aerschoot: «We realiseren hier een project tegen een prijs van ongeveer 30.000 fr per m², behalve voor de voorbouw dan. Dat is een enorme prestatie, gezien de grillige vorm van het terrein, de vrijheidsberovende factoren en de aanwezigheid van een parking. Ik bezocht een analogo project in Nederland, ongeveer even groot. Kostprijs: 55.000 fr per m². We hielden het dan ook noodgedwongen bij een traditioneel gebouw, zonder verlaagde plafonds of zo. Aan de andere kant moet een bouwwerk van een half miljard toch een beetje allure hebben: je kan moeilijk van de toegang een deurtje in een muur maken, of geen pauzeruimtes voorzien. Als we zo'n dingen hadden weggeleaten, had het inderdaad nog goedkoper gekund.»

Estetiek

Toch kan men er niet omheen dat de KU Leuven blijkbaar met plezier investeert in estetik en imago. Door de keuze om de beschermde voorbouw aan te kopen - waarvoor de motivatie zoals gezegd zelf sterk imago-gekleurd is: de verdere uitbouw van een historische

universiteitsstraat (de Naamse) - zadelde men zichzelf op met meer dan 100 miljoen aan restauratiekosten. De restauratie van het kompleks van 't Sestich alleen al is goed voor een kleine 30 miljoen, bijna evenveel als er in de periode 1992-96 voorzien wordt voor alle investeringen in onroerend goed voor de sociale sektor. Niet toevallig worden voor dit historische gedeelte funkties voorzien die veel met eksterne relaties te maken hebben: de ontvangstaal en de werking naar de alumni en de postgraduaats.

Aula's werden op voorhand uitgesloten uit het project, volgens Van Aerschoot omdat de bouw daarvan op het bestemde terrein hoogst onefficiënt zou zijn, daar men het grootste deel van de voorbouw niet als leslokalen kan gebruiken. Het komt natuurlijk de kwaliteit van onderwijs en onderzoek ten goede als het personeel degelijk gehuist is. Investeren in honderdtachtig burelen voor een fakulteit met 51 professoren, 45 docenten en lektoren, en 106 assistenten, plus heel wat administratief en technisch personeel, is waarschijnlijk geen overdreven lukse. Alleen had het op een andere plaats inderdaad stukken goedkoper gekund, en kon er dan ook iets gedaan worden aan de situatie van de studenten die nu in Supercity les moeten volgen. Maar dan had men natuurlijk het historisch decor en het zicht op het stadspark moeten missen.

Pieter De Gryse

VINGERKNIP

De motivatie van de KU Leuven om de Hoge Heuvel - het hoogste punt in de stad - te verwerven was bijzonder groot. De aankoop van het terrein en het kompleks van 't Sestich' is echter niet van een leien dakje gelopen.

Op 26 januari 1988 besloot de Raad van Beheer tot aankoop van de eigendom. Minder dan tien dagen later, op 4 februari, werd het Koninklijk Besluit uitgevaardigd dat de KUL toelating gaf om het Hoge-Heuvel-kompleks te verwerven (Belgisch Staatsblad, 20/5/1988). Hieruit blijkt een eerste keer hoe snel de KUL haar wensen kan hard maken bij het ministerie van Onderwijs.

Op de RvB van 28 november 1989 was de zaak echter nog steeds hangende, en werd er zelfs gewag gemaakt van "verwachte moeilijkheden" om het goed te kunnen aankopen. In de tusseliggende maanden was immers gebleken dat er ook bij privé-promotoren heel wat interesse bestond voor de Hoge Heuvel. Dit werd ons bevestigd door Ludo Peeters, verantwoordelijke voor het Onroerend Patrimonium bij het Algemeen Beheer.

Om een opbod met de promotoren, waarin de universiteit waarschijnlijk aan het kortste eind zou trekken, uit de weg te gaan en om zich ervan te verzekeren dat men de eigendom zeker in handen zou krijgen, besloot de KUL dan maar om op een handige en toch wettelijke manier de promotoren buitenspel te zetten. Er bestaat immers zoiets als 'Wet

tot Onteigening ten Openbaren Nutte' (26/7/1962) die de staat - nu de gemeenschapschap - de macht geeft "goederen (...) aan te kopen of te onteigeneren ten algemene nutte". De ministerraad kan met andere woorden besluiten een of andere eigendom aan de eigenaar te onttrekken en toe te kennen aan een publiekrechtelijke persoon zoals bijvoorbeeld de KU Leuven.

"Gezien het belang van de verwerving van het Kollege van de Hoge Heuvel" ondernam de RvB dus deze "verdere akties" - zoals het in het verslag van de RvB van 28/11/1989 zo mooi werd omschreven. "De bevoegde Gemeenschapsministers van Onderwijs en Openbare Werken" zouden verzocht worden om het Kollege "op naam en voor rekening van de KU Leuven te onteigeneren."

Ook deze keer duurde het niet lang voor de universiteit bij het ministerie van Onderwijs gehoor kreeg. Op 11 januari 1990 al werd een ministerieel besluit uitgevaardigd, "overeenkomstig de rechtspleging bij hoogerdringende omstandigheden vastgelegd bij de wet van 26/7/1962" (BS, 13/2/1990): het Ateneum werd "verklaard als zijnde ten algemene nutte" en dit "voor rekening en op naam van de KU Leuven". Of hoe de macht van de KU Leuven ons soms kan doen ontsnappen aan de geldhonger van bouwpromotoren, en, wie weet, aan een stijging van de kamerhuurprijzen.

(PDG)

D.T.P.
Professioneel sekretariaat
VERWERKING
STAVAN
PUBLISHING
VERTALINGEN
 (advertentie)
 GEMEENTESTRAAT 1 3010 KESSEL-LO
 TEL. 016/35 06 01 FAX 016/35 07 12

Over omeletten, voetbal en zwanzende pédels

Christian Jaubin, "Cri-cri pour les dames", is 58. Hij volgde de Grieks-Latijnse humaniora aan het Sint-Pieterskollege te Leuven, maar wou in zaken gaan. Na een tijdje in een benzinstation gewerkt te hebben, begon hij een zaak in tafelgerei. Sinds 13 jaar baat hij samen met zijn vrouw en zijn dochter de kafetaria van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte uit. Iedereen kent hem als een joviale, grappige 'patron' die geen blad voor de mond neemt. Proffen, assistenten, bedienden en studenten weten dat hij graag zwanst, vooral met de meisjes. In onze eerste reportage over de andere kant van de universiteit, het wel en wee van een kafetaria-uitbater.

Elke student van Letteren en Wijsbegeerte is al wel eens in de kafetaria geweest. De witte, ruwe muren zijn schaars gedecoreerd met een scheefhangend schilderij. De stoelen maken een scherp geluid als je ze verplaatst. Vooraan is er een salonnetje met een handvol witte ronde tafeltjes, omringd met oude bruine lederen zetels. Achter de toog staan Christian Jaubin en zijn dochter Noëlla de klanten te bedienen. Het kan behoorlijk druk zijn in de kafetaria, vooral tijdens de middagpauzes, wanneer iedereen voor een snack, een broodje of een wat meer consistente maaltijd binnenstroomt. Van spegelei tot omelet, van koninginnehapje tot steak, van croque monsieur tot spaghetti, alles is er te verkrijgen. Veel tijd om met de klanten te kletsen heeft de patron niet, maar zwanzen doet hij des te liever. Met zijn droge grappen en 'kwinkslagen slaagt hij erin profren, studenten en bedienden een grijs op het gezicht te toveren. Nochtans is niet alles koek en ei.

Jaubin: «Ik baat de kafetaria als zelfstandige uit. Ik betaal 12 maanden huishuur aan 26.000 fr per maand, maar we zijn slechts 9 maanden per jaar geopend. De resterende drie maanden verdienen we niets, maar we moeten wel de huishuur en de bijdrage voor zelfstandigen betalen. Mijn dochter, die als zelfstandige helpster werkt, moet eveneens betaald worden. Er zijn enorme kosten, maar geen inkomsten tijdens die drie maanden. Trouwens, na de Paasvakantie valt het zakencijfer in elkaar, omdat de studenten beginnen te blokken en minder tijd maken om naar de kafetaria te komen. Ik heb een paar jaar geleden aan de universiteit gevraagd of het niet mogelijk was om slechts voor negen maanden huishuur te betalen. Men antwoordde mij dat er bij het berekenen van de huishuur rekening gehouden is met die situatie.»

«Het is de enige kafetaria die zelfstandig uitgebaat wordt. Andere eethuizen en kafetaria's - Alma, de Valk - werken allemaal met universitair personeel. Er zijn wel ooit contacten geweest met Alma om de kafetaria over te nemen. Meneer Mangelschots (sic: *Martens; Mangelschots is reeds in 1984 overleden*) is in oktober hier geweest, maar heeft niets meer van zich laten horen.»

geen reclame maken, ook niet in tijdschriften en dergelijke. Dat betekent ook dat ik geen cliënteel van de stad heb, maar enkel studenten, profren en bedienden. Van de eigen fakulteit krijg ik gelukkig geen tegenwerking.»

Onnozel

De L&W-kafetaria-uitbater heeft het duidelijk niet onder de markt gehad. Toen hij de kafetaria overnam van Stella Artois, was er een beperkt cliënteel ondermeer omdat er slechts één klein aantal maaltijden werd aangeboden. Het eerste jaar werd er zelfs met verlies gewerkt. Nochtans slaagde Jaubin erin zijn zaak stilaan uit te bouwen, op een naar zijn zeggen heel simpele manier.

Jaubin: «Door vriendelijk, beleefd en proper te zijn bereik je al enorm veel. Daarnaast hebben we ook de kaart uitgebreid. In de beginperiode waren er enkel steak en eieren te verkrijgen. We zijn dan begonnen met belegde broodjes en kleinere snacks zoals croque monsieur, spaghetti. Ook kwalitatief is de keuken er sterk op vooruit gegaan. Mijn vrouw maakt alles zelf klaar. De keuken is haar domein. Sinds ongeveer drie jaar bieden we ook een dagschotel aan, sinds kort soms zelfs twee verschillende.»

«De dagschotel kent een groot succes. Aangezien onze vaste kaart niet zo uitgebreid is, wenst ons vast cliënteel een beetje meer afwisseling. Behalve dagschotels wordt er vooral spaghetti gevraagd. Dat is de schotel van de studenten, die toch 80% van ons cliënteel uitmaken. 10 à 15% zijn professoren, ongeveer 5 à 10% zijn bedienden.»

«Dit jaar is er bijvoorbeeld meer volk dan vorig jaar. Je moet er eigenlijk geluk in hebben. Meestal gaat het als volgt. Een student die hier voor de eerste keer binnenkomt, zegt bij zichzelf: "Dat lijkt me een toffe kerel." ofwel "Daar moet ik niets van hebben." Mijn gezicht staat hen aan of niet, zo simpel is dat. Als het eten hen dan ook nog bevalt, blijven ze komen. Hier komen ze misschien ook wel omdat ik een beetje onnozel doe, omdat ik een beetje doorsla, omdat ik vriendelijk ben.»

Zoals Jaubin al zelf aangeeft, heeft zijn

houding twee uiteenlopende reacties tot gevolg. Toch meent hij dat zijn goed humeur vooral de klanten aantrekt en niet zozeer afschrikt. Eerlijkheid en spontaneïteit staan bij hem hoog in het vaandel en zullen er hem niet van weerhouden het cliënteel op zijn typische manier te benaderen. Dat neemt echter niet weg dat hij ook behoorlijk kwaad kan worden.

Jaubin: «De studenten komen allemaal voor mij, hé. Het voordeel is dat ik al tegen de zestig jaar oud ben. Ik zwans veel, vooral met de meisjes. Ik durf wel eens te zeggen: "Ge ziet me toch nog graag?" of "De firma went u ne gezonde avond." of "Als ge u verveelt, ik ben altijd hier." Als jonge man zou ik mij dat niet kunnen veroorloven, want dan zou men denken dat ik alles meen wat ik zeg. Nu kan het wel. En de mensen hebben dat graag, ook omdat ik altijd goed gehumeurd ben. Ik ken eigenlijk maar twee goedmoedstoelstanden. Ofwel ben ik goed gezind ofwel ben ik héél kwaad, en dan ga ik voor niemand uit de weg.»

«Ik kan mij vooral kwaad maken tegen een aantal pretentieuze bedienden. Het is een beetje een probleem dat het een zelfbedieningszaak is. Iedereen komt tegelijk binnen en moet aanschuiven. Er durven er altijd een aantal voorsteken, en daar kan ik niet tegen. Een zelfbedieningszaak heeft vele voordelen, maar ook heel wat nadelen. Eigenlijk zijn we een combinatie van *self-service* en gewoon restaurant. Het is namelijk niet zo dat alles reeds klaargemaakt is, zoals in Alma bijvoorbeeld. Een steak, een omelet, een croque monsieur wordt pas klaargemaakt nadat de klant besteld heeft. Om lange files te vermijden, laten we de klant al plaats nemen in de zaal en brengen we de schotel zelf naar hem/haar toe. Enkel de spaghetti en de dagschotel zijn klaar en kunnen onmiddellijk meegenomen worden. Een bijkomend nadeel is dat bijna iedereen elkaar kent en dat men aan de toog blijft babbelen. Dat kan natuurlijk niet, want er wacht nog een ganse rij. Als ze dan koppig zijn, kan ik mij ook kwaad maken. Proffen mogen dan wel veel over hun domein kennen, ze zijn niet altijd praktisch ingesteld. Ze beseffen niet dat ze in de weg staan.»

Zoals in elke zaak zijn er ook in de kafetaria van Letteren en Wijsbegeerte een aantal toegangers, die al wel eens in de weg staan. Ook de onderwerpen waarover die vaste klanten het altijd hebben, verschilt weinig van elk ander kafee.

Jaubin: «Sinds enige tijd mag er tijdens de middagen niemand meer aan de toog blijven hangen. In de namiddag staan er wel altijd een aantal vaste klanten aan de toog. Die hebben het dan meestal over het werk, de universiteit.

's Maandags hebben de mannen het natuurlijk vaak over de voetbal. De pedel organiseert trouwens sinds enkele jaren een voetbalprotest, die men hier voor een kleine inzet kan invullen. De winnaars kunnen dan de pot in de wacht slepen.»

In de dertien jaar dat Jaubin kafetaria-uitbater is, heeft hij een ganse horde professoren en studenten de revue zien passeren. Het is dan ook duidelijk dat hij in die tijdspanne een evolutie gemerkt heeft in de mentaliteit en de gewoontes van studenten en profren.

Jaubin: «De meeste professoren en studenten zijn heel vriendelijk en gediensig. Ze blijven in de rij hun beurt afwachten, zelfs de dekaan. Anderen zullen het waarschijnlijk nooit afleren om voor te steken. Ik denk dat dat aan de opvoeding te wijten is of aan het feit dat sommigen een 'meerderwaardigheidskompleks' hebben. Ook het terugbrengen van het dienblad, hetgeen niet verplicht is, gebeurt toch spontaan, het meest door professoren en studenten, het minst door de bedienden. Er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen. Studenten hebben wel de slechte gewoonte de stoelen niet terug op hun plaats te zetten. Ten opzichte van vroeger zijn ze zeer zeker vriendelijker geworden. Als de klanten buitengaan, zeg ik altijd: "Bedankt en tot zittijd." of "Auf wiedersehen." - ik spreek allerlei talen, maar ken er geen enkele. Het gebeurt dan dat de mensen spontaan teruggaan om hun dienblad af te ruimen. Dat is heel eigenaardig. Dat was vroeger veel minder het geval.»

Oosten

Hoewel hij nu al bijna 15 jaar in het universitaire milieu zit, is Jaubin weinig of niet geïnteresseerd in wat er reilt en zeilt aan de uniëf. Hij voelt er zich weinig verbonden mee omdat hij in een zelfstandig statuut werkt. Zo heeft hij ook geweigerd om in het fotoboek van het personeel van L&W te staan.

Jaubin: «Ik weet eigenlijk niet veel van de aangelegenheden van de universiteit. Achteraan in de kafetaria is er een vergaderzaal voor de *high society*. Als er iets beslist wordt, besparingen bijvoorbeeld, weten we dat echter niet onmiddellijk. Nochtans voelen we bepaalde gevolgen van die beslissingen. De besparingen gelden ook voor recepties en koffiebedelingen, die wij mogen verzorgen. Er wordt wel veel geld verknoeid aan de universiteit, maar op andere domeinen wordt er helaas besnoeid. Momenteel is het erg rustig aan de fakulteit. Tot voor drie jaar hadden de recepties van de proklamaties steeds hier plaats, voor elke afdeling afzonderlijk. Toen heeft men beslist alle afdelingen samen te brengen in één receptie in de Hallen. Alle recepties samen brachten ons, net voor het vertrek, een moeie som op. Momenteel hebben we nog wel de proklamatie voor tweede zittijd, maar dat zijn beduidend minder personen. Maar mag ik ook eens een vraag stellen?»

Veto: Natuurlijk.

Jaubin: «Een raadseltje: Weten jullie waarom alle professoren uit het Westen komen?»

Veto: Euh...

Jaubin: «Omdat de wijzen uit het Oosten komen. Hahaha!»

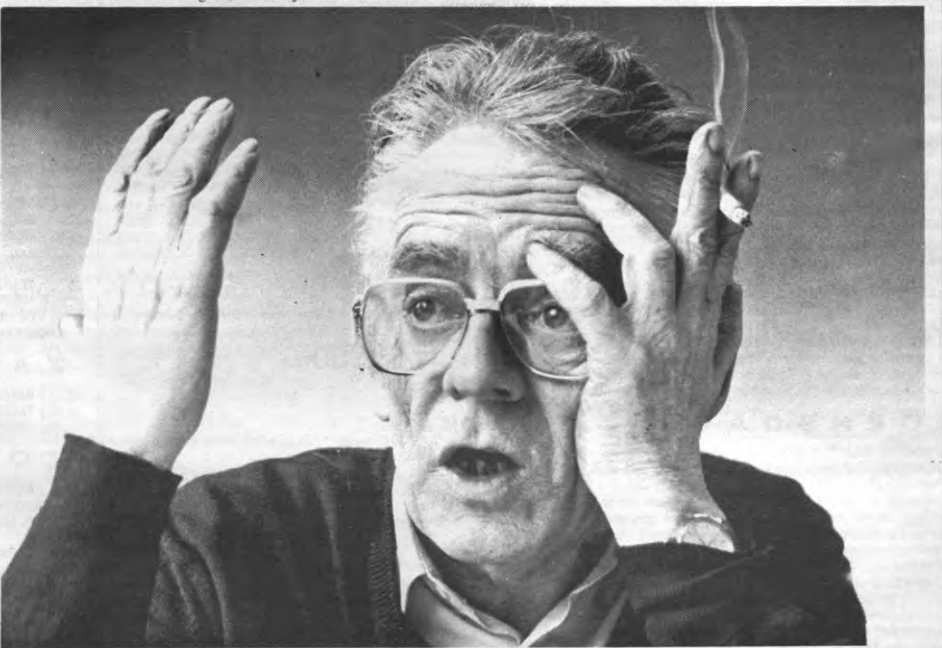
Patrick Staudt

Heverlee

In een dergelijk statuut is er van verschillende zijden concurrentie. Christian Jaubin ervaart echter niet elke eet- of drankgelegenheid-uitbater als een concurrent maar beschouwt ze eerder als kollega's. Hij houdt er een eigen filosofie op na om in het woelige vak overeind te blijven.

Jaubin: «Een eerste vereiste om te slagen, is uw job graag doen, anders lukt het niet. Het grote nadeel hier is dat we in de sektor van de universiteit zitten. Er zijn verschillende prijzen. Onze prijzen zijn, vergeleken met de gemiddelde Leuvense horekazaak, zeer laag. We zijn veel goedkoper dan de meeste restaurants in de stad. Alma is natuurlijk een uitzondering, maar is eigenlijk geen concurrentie voor ons omdat Alma een andere categorie mensen als doelgroep heeft. Wie van thuis 1.000 fr per week meekrijgt voor eten en drank is bijna verplicht om naar Alma te gaan. Wie 5.000 fr krijgt, kan al eens verder uitkijken. Aangezien we dan toch nog goedkoper zijn dan de meeste vergelijkbare restaurants in de stad, komt men naar hier.»

«Als het mooi weer is, voel ik wel de concurrentie van kafees. Ik mag hier namelijk geen terras plaatsen. Ik ben wel zelfstandige, maar ik mag niet zomaar doen wat ik wil. Ongeveer zeven jaar geleden had ik een groot reclamepaneel op de parking laten plaatsen. 's Morgens stond het er, 's namiddags werd het door Heverlee (de technische dienst, nvdr) weggenomen omdat dat niet kaderde in de geest van de universiteit. Er mag alleen een bordje van de universiteit staan. Ik mag kontraktueel

"Mijn gezicht staat hen aan of niet, zo simpel is dat."

(foto Karel De Weert)